

ваше да се разбере, че в държавата има ред и закон, че свободата не означава свободия и нравствена разпасаност” (Колев 2003: 100-101). Въпреки това някои от професионалните крадци цигани добиват популярност не само в районите, в които действат, а и сред циганската/ромска общност в цялата страна. Пример за такива са Фикри Аликоч и синът му, както и лахото Костов, известен преди всичко с прякора си Темерутката и тримата от Стара Загора. Техните „удари” и поведение в затвора широко се коментират. За ловкостта на Фикри се носят легенди. При излежаване на поредната присъда в Старозагорския затвор, в неговата килия винаги се играе забранените от правилника игри на комар и карти. При влизане на надзирателя в килията, който предварително наблюдава през шпионката, въпреки щателната проверка, картите не се откриват. Фикри ловко ги е пъхнал в задния джоб на надзирателя и при излизането му си ги взема (м., 60 г., фичери, Стара Загора).

В изпълнение на Министерското постановление от 1958 г. „За уреждане въпросите на циганското население в България”, с което се забранява „скитничеството и просията” и всички граждани се задължават „да се занимават с общественополезен труд”, Изпълнителните комитети на Градските народни съвети в страната трябва да набележат мероприятия, свързани с „изселване на катунарски семейства, живеещи в града и провинени в кражби и други престъпления”. Окръжните комитети на БКП изготвят подробни списъци на циганските семейства в населените места. Посочва се броят на членовете на семействата, дали скитат или са уседнали, жилищната им собственост, дали са на постоянна работа. В приложена информация от 3 юни 1960 г. на Окръжния комитет на БКП в Стара Загора се отчита, че трудово се устройват мъжете, а жените не работят общественополезен труд, за безпорядък в браковете и размяна на жени. Някои цигани преди години се записват по паспорт турци, да за могат да се изселят в Турция (ТДА Стара Загора, ф.261, оп.2, а.е.55, л.420; РИМ Стара Загора, 8Сз-НА-525).

През м. юни 1960 г. от кв. Столипиново, Пловдив се изселят като крадци, комарджии, побойници, пияници, многоженци, спекуланти и други общо 522 семейства. Една част от къщите им (колиби и навеси) се събарят от органите на властта. С решение на отдел „Жилищно настаняване” при Градския народен съвет в годните жилищни сгради се настаняват около 100 български семейства. Това предизвиква напрежение сред останалото население в квартала. От една страна то е съпричастно с изселените, а от друга е нежеланието да съжителства с българите. Две години по-късно това действие се отчита като грешка и се разрешава на 380 цигански семейства да се завърнат. От това се възползват и останалите. Всички се настаняват в квартала в домовете на свои близки и познати. Със завръщането си собствениците на неразрушените жилища започват съдебни процеси срещу българските семейства с искане да им се заплаща наем. Отношенията се обтягат.